

[Miljøministeren]

Derudover har vi jo et meget bredt sammensat kontaktudvalg inddraget i lovgivningsarbejdet, sådan at vi kan spørge, om der opstår ting, som vi har overset. Det er ikke for at lægge ansvaret over på nogen på nuværende tidspunkt, men for at sikre os, at vi hele tiden har en løbende dialog og en løbende inspiration i lovgivningsarbejdet.

Jeg mener, jeg har været relativt tryk, da jeg udstak de overordnede retningslinier. Jeg forstod også, at hr. Leif Hermann sådan set syntes, at de var i orden, fordi de var så generelle, at enhver kunne skrive under på dem, bortset fra dette med regeringens afbureaukratiseringsplan. Det syntes hr. Leif Hermann ikke han ville skrive under på. Det tror jeg nu nok at hr. Leif Hermann vil, når det kommer til stykket, men skidt nu med det!

Så er kunsten selvfølgelig inden for en lang række mere detailprægede opgaver at få det udformet på en sådan måde, at vi får løst de konkrete problemer, samtidig med at de bliver set i lyset af det meget overordnede.

Hr. Leif Hermann taler om, hvorvidt det er fornuftigt med kvoteordninger. Men jeg har jo ikke foreslået kvoteordninger, hr. Leif Hermann. Jeg har faktisk kun bedt om en generel hjemmel til, at man kan bruge kvoteordninger, hvis det er nødvendigt, og hvis det er hensigtsmæssigt. Men det er jo ikke noget, man sidder og gør på tværs af Folketinget. Jeg har dog været herinde længe nok til at vide, at ét er, at man har en hjemmel – noget andet er, hvordan den skal udformes.

Jeg kan i øvrigt godt forestille mig et par enkelte områder, hvor hr. Leif Hermann vil være dybt interesseret i kvoteordninger. Jeg skal lade være at sige, hvad de handler om, men det er under alle omstændigheder jo noget, som vi skal diskutere enten i Folketinget eller i Miljø- og Planlægningsudvalget, selvfølgelig, anderledes kan det jo ikke være. Man kan da sagtens forestille sig en hjemmel udformet på en sådan måde, at man direkte skriver, at den skal til diskussion i Miljø- og Planlægningsudvalget, inden den udøves. Om den så kan udøves, vil jo afhænge af, om der er et flertal for den i Folketinget. Sådan er det jo med det meste af det, man foretager sig.

Så siger hr. Leif Hermann til sidst, at han ikke håber, det er sidste gang, at man får diskussionen, inden lovforslagene er på bordet.

Det, der sker nu, er jo, at lovforslagene udarbejdelse er i gang, og så sendes de ud til høring. Det er vel ikke tanken, at man i forbindelse med lovgivningsarbejdet direkte inddrager Folketinget mere på nuværende tidspunkt, men vi vil da gerne se på, om der kan findes nogle former. Jeg kan dog ikke se, at vi kan nå det, før vi kommer over på den anden side af sommerferien, for jeg får ikke præsenteret lovforslagene til høring før omkring 1. juli, og så er det tanken, at de skal sendes ud til høring i sommerperioden og lidt efter, og at vi så på basis af denne høring udformer de konkrete lovforslag.

Kender jeg folketingsmedlemmerne ret, vil man såmænd nok også blande sig lidt i tingene i den proces, så det er nok ikke sidste gang, at jeg hører nogle kommentarer fra folketingsmedlemmer om endnu ikke færdigt udarbejdede lovforslag, der på et eller andet tidspunkt engang i efteråret vil komme til behandling i Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 232:

Forslag til lov om anvendelse af Christianiaområdet.

Af forsvarsministeren (Enggaard).
(Fremsat 19/4 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Qvist Jørgensen (S):

På Socialdemokratiets vegne vil jeg give udtryk for en rimelig tilfredshed med, at det er lykkedes forsvarsministeren at udarbejde et lovforslag, der allerede i sin overskrift har et betydelig mere positivt signal og sigte end især de to tidligere forslag, vi har set inden for det sidste års tid, altså henholdsvis regeringens forslag fra foråret 1988 og Kristeligt Folkepartis og CD's fra efteråret 1988, hvor ordet »afvikling« optrådte allerede i overskriften.

Indholdet i de to forslag var i øvrigt i samme skure og i en skærende modsætning til den sidste dagsordensvedtagelse af 19. november 1987, hvorfra jeg blot vil citere det sidste